

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Bohuslavy Drahošové a soudců JUDr. Petra Indráčka a JUDr. Jany Záviské v právní věci žalobkyně **FOXCONN CZ s.r.o.** se sídlem Pardubice, U Zámečku 27, zastoupené Mgr. Vratislavem Urbáškem, advokátem se sídlem Praha 1, Národní 973/41, proti žalovanému **Státnímu úřadu inspekce práce** se sídlem Opava, Kolářská 451/13, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 10.1.2011 č.j. 3029/1.30/10/14.3, o zamítnutí odvolání a potvrzení rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Královehradecký kraj a Pardubický kraj se sídlem v Hradci Králové č.j. 2645/8.10/10/14.3 ze dne 11.10.2010,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

- I.

Rozhodnutím ze dne 10.1.2011 č.j. 3029/1.30/10/14.3 žalovaný Státní úřad inspekce práce zamítl odvolání žalobce a potvrdil shora uvedené rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Královehradecký kraj a Pardubický kraj, jímž byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 500.000,- Kč a povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1.000,- Kč. Pokuta byla žalobkyni uložena za spáchání deliktu porušením ust. § 92 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, v platném znění tím, že jako zaměstnavatel nesplnila povinnost rozvrhnout pracovní dobu svých zaměstnanců tak, aby měli nepřetržitý odpočinek v týdnu během každého období sedmi po sobě jdoucích kalendářních dnů v trvání alespoň 35 hodin.

Žalobkyně proti uvedenému rozhodnutí žalovaného podala včasnou žalobu, ve které vytýkala žalovanému porušení ust. § 2 odst. 4 správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb.), který spojuje zásadu legitimního očekávání s požadavkem na zachování jisté míry kontinuity rozhodovací praxe správního orgánu. Poukázala na to, že za porušení ust. § 92 odst. 1 zákoníku práce byla žalobkyni poprvé uložena pokuta v roce 2009, a to příkazem ze dne 13.10.2009 ve výši 30.000,- Kč. Šlo tehdy o delikt stejný jako v nyní projednávaném případě s tím rozdílem, že k deliktu došlo opakovaně. Žalobkyně má za to, že sankce ve výši více než 16-ti násobku sankce která byla za obdobný delikt uložena v roce 2009, je zcela zjevně nepřiměřena. I kdyby tento postup byl plně v souladu s rozhodovací praxí žalovaného, musí být vysvětlen v odůvodnění jeho rozhodnutí. Žalobkyně dovozuje nepřiměřenost uložené sankce za opakovaný delikt i z minulé právní úpravy, tj. ze zákona č. 9/91 Sb. Podle žalobkyně žalovaný porušil ust. § 36 odst. 1 zákona č. 251/2005 Sb. o inspekci práce, neboť jeho rozhodnutí postrádá logické odůvodnění výše uložené sankce a pouze se omezuje na souhlas s postupem správního orgánu I. stupně a konstatování skutečnosti, že došlo k opakovanému porušení povinnosti ze strany žalobkyně, za které je objektivně odpovědná. Kromě tvrzení o recidivě žalovaný nepřihlédl k dalším okolnostem, jakým je např. celkový počet pracovníků žalobkyně a počet dílčích zjištění porušení zákona. V daném případě se jednalo o jednorázové pochybení v rámci sedmiměsíčního kontrolovaného období zjištěné při tři dny trvajících kontrole a při asi 5000 zaměstnanců žalobkyně. K těmto skutečnostem žalovaný nepřihlédl, ačkoliv podle žalobkyně snižují závažnost zjištěného protiprávního jednání s odkazem na objektivní odpovědnost za předmětný správní delikt. Podle žalobkyně bylo hlavním motivem a primárním úmyslem žalovaného citelně žalobkyni postihnout.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě ze dne 13.5.2011 navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Krajský soud provedl důkaz napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 10.1.2011 č.j. 3029/1.30/10/14.3 a připojeným správním spisem Oblastního inspektorátu práce pro Královehradecký kraj a Pardubický kraj sp. zn. 2645/8.10/10/14.3 a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době vydání rozhodnutí žalovaného, přičemž toto rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb. s. ř. s.).

Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících ze shora uvedeného kontrolního spisu vzal v daném případě krajský soud za prokázáno, že jeho součástí je protokol o výsledku kontroly ze dne 4.6.2010, v němž uvedeno, že v době kontroly žalobkyně zaměstnávala cca 3000 zaměstnanců a jejím nosným programem je výroba výpočetní techniky. V rámci vytykánych zjištěných nedostatků podle tohoto protokolu žalobkyně jako zaměstnavatel nesplnila povinnost rozvrhnout pracovní dobu zaměstnanců, a to N. P. D. nar. X, N. V.S., nar. X, N. V. H., nar. X, N. V. T., nar. X, V. Q., nar. X, L. V. D., nar. X v období od 21.2.2010 do 5.3.2010, N. V. T., nar. X období od 21.2.2010 do 4.3.2010 a N. T. V., nar. X v období od 21.2.2010 do 1.3.2010 tak, aby měli nepřetržitý odpočinek v týdnu během každého období sedmi po sobě jdoucích kalendářních dnů v trvání alespoň 35 hodin. Správní spis mimo jiné obsahuje přehled o odpracované době a době odpočinku shora jmenovaných zaměstnanců žalobkyně v předmětném období a jejich pracovní smlouvy. Dne 24.6.2010 správní orgán I. stupně vydal příkaz, kterým žalobkyni uložil za uvedený správní delikt pokutu ve výši 500.000,- Kč a povinnost náhrady nákladů správního řízení částkou 1.000,- Kč. Poté, co právní zástupce žalobkyně proti tomuto příkazu podal odpor, nařídil oblastní inspektorát práce ústní jednání na den 19.8.2010, které bylo posléze na žádost právního zástupce žalobkyně realizováno dne 2.9.2010. Poté rozhodl oblastní inspektorát práce rozhodnutím ze dne 11.10.2010 tak, že za nezajištění rozvržení pracovní doby svým zaměstnancům způsobem uvedeným v protokole o provedené kontrole uložil žalobkyni podle ust. § 28 odst. 2 písm. c) zákona č. 251/2005 Sb. o inspekci práce pokutu ve výši 500.000,- Kč a povinnost náhrady nákladů správního řízení ve výši 1.000,- Kč. Správní spis obsahuje dále odvolání žalobkyně proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí ze dne 1.11.2010 a rozhodnutí žalovaného, kterým odvolání zamítl a potvrdil napadené rozhodnutí oblastního inspektorátu práce.

Podle ust. § 92 odst. 1 zákoníku práce zaměstnavatel je povinen rozvrhnout pracovní dobu tak, aby zaměstnanec měl nepřetržitý odpočinek v týdnu v trvání alespoň 35 hodin. Nepřetržitý odpočinek v týdnu nesmí činit u mladistvého zaměstnance méně než 48 hodin.

Podle ust. § 28 odst. 1 písm. h) zákona č. 251/2005 Sb. o inspekci práce, ve znění účinném do 31.12.2011, se právnická osoba dopustí správního deliktu na úseku pracovní doby tím, že nezajistí rozvržení pracovní doby tak, aby měl zaměstnanec stanovený nepřetržitý odpočinek v týdnu, ačkoliv k tomu má povinnost podle zvláštního právního předpisu.

Podle ust. § 28 odst. 2 písm. c) téhož zákona za správní delikt nezajištění rozvržení pracovní doby tak, aby měl zaměstnanec stanovený nepřetržitý odpočinek v týdnů, ačkoliv

k tomu má povinnost podle zvláštního právního předpisu, lze uložit pokutu až do výše 1.000.000,- Kč.

V projednávané věci nebylo mezi účastníky řízení sporu o tom, že u shora jmenovaných zaměstnanců porušila žalobkyně ust. § 92 odst. 1 zákoníku práce tím, že těmto zaměstnancům nerozvrhla pracovní dobu tak, aby měli zákonem stanovený odpočinek v týdnu. Nebylo tedy sporu o tom, že se žalobkyně dopustila vytýkaného správního deliktu. Jediným a zásadním žalobním bodem žalobkyně byla napadená nepřiměřenost výše uložené pokuty za tento správní delikt, tedy ve výši 500.000,- Kč. Žalobkyně v této souvislosti namítala, že napadeným rozhodnutím byla porušena zásada činnosti správního orgánu zakotvena v ust. § 2 odst. 4 správního řádu. Podle tohoto ustanovení správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Žalobkyně namítala, že za stejný správní delikt jí byla uložena příkazem sankce ve výši 30.000,- Kč a to, že nyní uložena sankce je v této souvislosti zcela zjevně nepřiměřena. Je nesporné, že v obou případech se jednalo o stejné protiprávní jednání, za které již žalobkyni byla jednou uložena sankce ve výši 30.000,- Kč. Znamená to, že za situace, kdy při nyní provedené kontrole u žalobkyně bylo konstatováno stejné kontrolní zjištění jako při předchozí kontrole, že se uložená pokuta za zjištění při předchozí kontrole zcela minula účinkem. Nelze pominout, že za vytýkaný správní delikt lze zaměstnavateli podle nynější právní úpravy uložit sankci formou pokuty do 1.000.000,- Kč. Jestliže žalovaný uložil tuto pokutu ve výši jedné poloviny její horní hranice, měl tak nepochybně na mysli jak výchovnou, tak i represivní funkci této sankce. Je zcela mylným názorem žalobkyně, že takovýto postup je v rozporu s citovaným ustanovením § 2 odst. 4 správního řádu a se zásadou tzv. legitimního očekávání, kterou rozhodně není možno vykládat tak, že v případě opakovaného stejného porušení pracovněprávních předpisů bude zaměstnavatel postihován se zřetelem k výši dříve uložené pokuty. Rozhodné je, že se výše této pokuty pohybuje v mezi vymezené zákonem. Dovožovala-li žalobkyně nepřiměřenost uložené pokuty z „minulé právní úpravy“, tj. ze zákona č. 9/1991 Sb., o zaměstnanosti a působnosti orgánů České republiky na úseku zaměstnanosti, konkrétně z jeho ustanovení § 9, je k tomu nutno uvést, že citovaný zákon byl zrušen ke dni 1.10.2004 a byl nahrazen zákonem č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti účinným od téhož data, zatímco žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 10.1.2011 a nemohlo k dřívější právní úpravě přihlížet.

Další nezákonnost žalobkyně spatřovala v tom, že se žalovaný nevypořádal s kritérii pro uložení výše pokuty podle § 36 odst. 1 zákona č. 251/2005 Sb. o inspekci práce. V této souvislosti uvedla v žalobě, že žalovaný rezignoval na jakékoliv logické odůvodnění výše sankce a že se pouze omezil na souhlas s postupem orgánu I. stupně a na to že došlo k opakovanému porušení povinností ze strany žalobkyně, za které je objektivně odpovědná. Žalobkyně v žalobě také napadala odůvodnění závažnosti protiprávního jednání a v této souvislosti argumentovala tím, že se jednalo o jednorázové pochybení v rámci sedmiměsíčního kontrolovaného období při přibližně 5000 zaměstnanců žalobkyně. Podle žalobkyně šlo tedy o relativně nízkou četnost porušení ve vztahu k počtu zaměstnanců a délce provedené kontroly. Smyslem rozhodnutí obou správních orgánů podle žalobkyně bylo

citelně ji postihnout. O tomto citelném poškození svědčí podle žalobkyně i interview podané vedoucím oblastního inspektorátu dne 9.7.2010 publikované na webovém portálu pod názvem „FOXCONN nedával čas na odpočinek“. Žalobkyně z takového postupu správního orgánu dovozuje spíše určitou předpojatost a nikoli snahu vynést spravedlivou sankci za spáchaný delikt.

Podle ust. § 36 odst. 1 zákona o inspekci práce se při určení výše pokuty právnické osobě přihlédne k jejím poměrům, k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán. Pokud jde o pokutu, jakožto majetkovou sankci, z jejího charakteru vyplývá, že má být individualizována a přiměřená, že musí reflektovat i na majetkové poměry potrestaného (viz nálezy PL ÚS ze dne 9.3.2004 sp. zn. PL ÚS 38/02). V daném případě, co se týče právnické osoby žalobkyně podle výpisu z obchodního rejstříku vedeného Krajským soudem v Hradci Králové oddíl C, vložka 16095 činí základní kapitál této společnosti 2.831.440.000,- Kč. Z obsahu správního spisu zpochybnění tohoto ekonomického údaje nevyplynulo, neboť v průběhu provedené kontroly oblastním inspektorátem ani při žádném jednání nevyplynulo, že by majetkové poměry žalobkyně byly takové, že by výše uložené sankce ve výši 500.000,- Kč znamenala ohrožení či dokonce likvidaci její činnosti. Co do výše uložené sankce se krajský soud ztotožňuje s názorem žalovaného v tom, že není možno pominout skutečnost opětovného spáchání stejného deliktu, za kterou již dříve při provedené kontrole byla žalobkyni uložena pokuta. Toto opakované zjištění nepochybně dokládá, že se dříve uložená sankce minula účinkem a je tedy logické, že v nyní projednávaném případě bylo použito uložení pokuty podstatně vyšší. Krajský soud se neztotožňuje s žalobním tvrzením, že v rozhodnutí žalovaného není zdůvodněna závažnost vytýkaného protiprávního jednání. V odůvodnění rozhodnutí žalovaného se totiž jasně zdůrazňuje význam ust. § 92 odst. 1 zákoníku práce a totiž, že jeho smyslem je zajistit dostatečný čas pro regeneraci fyzických i psychických sil zaměstnanců. Dny nepřetržitého odpočinku v týdnu jsou určeny k tomu, aby se zaměstnanci zotavili a je povinností zaměstnavatele, aby tento nepřetržitý odpočinek zajistil. Krajský soud zdůrazňuje, že tuto povinnost má zaměstnavatel ke všem svým zaměstnancům a žalobní námitka týkající se značného počtu zaměstnanců žalobkyně ve vztahu k četnosti zjištěných porušení předmětnou kontrolou je zcela irelevantní. Podstatné je zjištění, jak ostatně shora uvedeno, že se jedná o porušení opakované, tedy že stejným závadám zjištěným předchozí kontrolou žalobkyně nezabránila. Není proto možné se přiklonit k žalobnímu tvrzení, že hlavním motivem a primárním úmyslem žalovaného bylo žalobkyni citelně postihnout a že o tom svědčí i interview podané vedoucím oblastního inspektorátu ze dne 9.7.2010 publikované na webovém portálu pod názvem FOXCONN nedával čas na odpočinek. Článek totiž také informuje o tom, že půl milionovou pokutu dostala žalobkyně za to, že její zaměstnanci nedostávají potřebné přestávky na odpočinek, že se tím firma neprovinila poprvé a že dostala pokutu od inspektorátu loni 30.000,- Kč. O výsledku kontroly informoval vedoucí oblastního inspektorátu práce J. N. a k pokutě se vyjádřil slovy: „FOXCONN je významný cizí zaměstnavatel a byl bych nerad, aby to bylo vnímáno jako klacek pod nohy, ale jako citlivé upozornění na to, že nemá něco v pořádku. Kdyby byla sankce nižší, nikdo by ji z vedoucích pracovníků firmy ani nezaznamenal“. Z tohoto vyjádření rozhodně není možno dovodit „předpojatost“ prvoinstančního orgánu; naopak šlo o poskytnutí informace o kontrolním zjištění a o uložení sankce za předmětný delikt. Krajský soud tedy uzavírá,

že ani porušení ust. § 36 odst. 1 zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce v daném případě neshledal.

Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu žalobkyně jako nedůvodnou zamítl.

Žádnému z účastníků nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení, neboť oba účastníci se tohoto práva výslovně vzdali (ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotovení u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí č. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodu uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnuto doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat exekuční návrh.

V Ostravě dne 28. listopadu 2013

JUDr. Bohuslava Drahošová

předsedkyně senátu